

7. LETNO SREČANJE Z MARIJO ROMARICO 2017

- I. ČEŠČENJE: - *izpostavitve Najsvetejšega,*
 - *po končanem češčanju ostane na oltarju samo monštranca brez Najsvetejšega,*
- II. VSEBINSKI SKLOP: - *štiri osebe se pogovarjajo, (govorci 1, 2, 3 in 4)*
 - *igrice p. Bellerja: **Marija, Velika žena,***
- III. PRIČEVANJE O ZAVEZI LJUBEZNI: - *zakonski par iz Avstrijske Koroške,*
- IV. SKLENITEV ZAVEZE LJUBEZNI:

II. VSEBINSKI SKLOP:

- 1. Naš ustanovitelj pater Jožef Kentenich je želel, naj postanemo „nosilci hrepenenja.”
- 2. Ena od bistvenih lastnosti človeka je, da raste, da napreduje. Saj vendar nismo togi kot kamen. Hrepenenje nas priganja, da rastemo in zorimo. Hrepenenje daje življenju smisel, kaže nam cilj. Tako so bili tudi vsi svetniki osebe polne hrepenenja. Na prvem mestu med njimi seveda Božja Mati.
- 1. Pater Kentenich je v nekem nagovoru takole opisal hrepenenje: *(Iz nagovora 8.12.1963)*
- 4. „To je pravzaprav naravno teženje duše po posedovanju še ne doseženega bogastva. Hrepenenje, to še ne doseženo notranje bogastvo, vredno in dostojno človekove narave.”
- 2. Najgloblje hrepenenje, ki prevzema človeško srce je njegovo nepotešljivo hrepenenje po Bogu.
- 3. Če se poglobimo v besedila Svetega pisma Stare zaveze, jasno občutimo kako je človeštvo hrepeneče želelo in pričakovalo Odrešenika, Mesija. On bo s svojo močjo sposoben urediti vse probleme človeštva in uvesti v svet večno pravičnost.
- 1. Tudi mnogi psalmi jasno izražajo to hrepenenje:
- 4. O Bog, moj Bog si Ti, željno Te iščem,
po Tebi žeja moja dušo;
moje telo medli po Tebi
na suhi izčrpani zemlji brez vode. *(Psalm 63,2)*
- 1. Tudi Marija je bila popolnoma prežarjena s tem hrepenenjem.
 - *ob monštranco na oltarju postavimo podobo Marije Romarice,*
- 2. Marija je hrepenela po prihodu Odrešenika. Popolnoma je bila odprta zanj. Gospod si je izbral njeno čisto in ljubeče srce za svoje domovanje. Ona ga je z vso svojo vero sprejela. Rekla je svoj DA, čeprav ni razumela vsega.
- 1. Marija je živa monštranca, ki je nosila Kristusa Gospoda.
- 3. „Ko pa je nastopila polnost časa je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene.” *(Gal 4,4)*

4. „In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo. Veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice.” (Jan 1,14)

1. Kako naj poimenujemo opisano hrepenenje? Marija je to storila z besedo svoje privolitve: „Glej, dekla Gospodova sem!”

2. S tem, ko se soočimo s svojim hrepenenjem in mu zaupamo, počasi spreminjamo svet.

Priložnostna igrica

Prirajena po predlogi patra **TILMANN-a BELLER-ja**

MARIJA, VELIKA ŽENA

PRVA SLIKA: Nazaret, mali kraj v Galileji. Glasnica (ženska oseba) pride na oder in govori:

GLASNICA: Hrepenim po tem, da bi darovala svoje življenje za nekaj velikega. Rada bi ljubila, toda ob tem ne bi želela malenkostno misliti nase. Želim se darovati, toda za kaj? Rada bi se darovala za moža, za družino, za nek poklic, ... morda pa samo za mojega Boga.

Marija se v molitvi obrača na Boga.

MARIJA: Moj Bog, Tebi pripadam. Hočem le to, kar je po Tvoji volji. Vedno sem hotela pripadati le Tebi. Popolnoma samo Tebi. Zdaj pa sem poročena. Poročna pogodba je sklenjena. Poročena sem z Jožefom. Jožef je dober mož. Vsi pravijo, da je najboljši. Toda jaz želim biti popolnoma in le Tvoja. On me še ni pripeljal na svoj dom. Ne živiva še skupaj. Sam je rekel: Marija, vzemi si čas. Da, takšen je. Velikodušen, dobrotljiv, potrpežljiv in močan. Kaj torej želiš od mene, moj Bog? Saj pravim, da hočem pripadati le Tebi. Ali je res Tvoja volja, da živim skupaj z Jožefom? Morda pa je Jožef celo Tvoj dar zame? Da, ljubim ga! In, če je on Tvoj dar zame, potem izpolnujem Tvojo voljo, če živim z njim.

Jaz pa vendarle hočem popolnoma pripadati le Tebi. Biti hočem vsa Tvoja!

Od zgoraj se pojavi svetloba.

GABRIJEL: Pozdravljena, Marija! Gospod je s Teboj! Čudovita si! In čudovit je sad Tvojega telesa!

Marija je vsa vznemirjena, zmedena in zamišljena.

GABRIJEL: Ne boj se, Marija! Doživela si milost! Spočela boš otroka. Daj mu ime Jezus. On bo velik, imenovali ga bodo „Sin Najvišjega.” Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida. Večno bo vladal Jakobovi hiši in njegovemu kraljestvu ne bo konca.

MARIJA: In kako se bo to zgodilo, ko sem se vendar pred Bogom zaobljubila devištvu?

GABRIJEL: Sveti Duh bo prišel nadte Marija in moč Najvišjega te bo obsenčila. Zato bo tudi otrok, ki bo rojen svet, Božji Sin. In glej, tudi tvoja teta Elizabeta je spočela otroka v svoji starosti. Ona, ki je veljala za nerodovitno. (*trenutek premora*) Pri Bogu ni namreč nič nemogoče.

MARIJA: Gospodova dekla sem. Njemu pripadam. Naj se mi zgodi, kakor si napovedal. *Gabrijel zapusti prizorišče. Tudi svetloba ugaša.*

MARIJA: Tako je torej to. Vsa Ti pripadam. Čisto Tvoja sem in zdaj bom dobila otroka. Tvojega otroka.

DRUGA SLIKA: *Hribovita pokrajina. Tu se srečata Marija in Elizabeta. Glasnica spet pride na oder.*

GLASNICA: Včasih smo osamljeni ravno tedaj, ko smo srečni. Takrat hrepenimo po tem, da bi svoje veselje delili z nekom, da bi še komu pripovedovali o naši sreči.

MARIJA: Srečna sem. Pričakujem otroka. In ta otrok prihaja od Tebe, moj sveti Bog. Tebi pripadam in vsem bi rada to povedala. Toda nikomur ne morem povedati, saj bi nihče ne razumel, da nosim otroka, ki prihaja od Tebe. Vsem bi rada to povedala, pa ne morem povedati niti Jožefu. Srečna sem, moj Bog in sama s Teboj.

ELIZABETA: *(začudeno in veselo vzklikne)* Marija!

MARIJA: Bodi prisrčno pozdravljena, Elizabeta!

ELIZABETA: Marija! Kako je mogoče, da je prav mene doletela milost, da pride k meni mati mojega Gospoda! Glej, ko me je dosegel glas tvojega pozdrava je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Res si blagoslovljena! Verovala si namreč kar Ti je po angelu sporočil Gospod.

MARIJA: Elizabeta, ti torej veš, *(sama pri sebi)* torej vendarle je nekdo, ki ve. Tako srečna sem, da bi kar prepevala. Gospod je tako mogočen. Dobrotljivo se je sklonil do svoje male služabnice. Da, odslej me bodo blagrovani vsi rodovi, kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto. Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo. Moč je pokazal s svojo roko. Razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca. Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne. Zavzel se je za svojega služabnika Izraela in se spomnil usmiljenja, kakor je govoril našim očetom: Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke. Elizabeta, tako sem srečna. Gospod je tako dober. In jaz nisem več sama s svojo srečo.

TRETJA SLIKA: *Glasnica pride na oder.*

GLASNICA: Ljudje, ki jih ljubimo, nas marsikdaj razočarajo. Toda ločitev od njih ni nikakršna rešitev. Sprejeti neizbežno je naša naloga, ki je večja od nas samih. Samo tako potešimo naše hrepenenje po Večni ljubezni.

Jožef hodi ves vznemirjen sem in tja po odru, obstane in spregovori nekaj gledalcem ter gre dalje.

JOŽEF: *(glasno, popolnoma vznemirjen in začuden)* Saj to ne more biti res! To ni možno in je nemogoče! Marija! In ravno Marija! Ne, saj sploh ne govorim o tem, da sva poročena. Govorim o njej, o Mariji. Še nikoli nisem srečal človeka, tako nedolžnega, kot je ona. Že njena bližina je preprečevala vsakršne nespodobne misli.

In zdaj *(kratek predah)* ravno ona pričakuje otroka. Seveda bodo vsi govorili: Jožef ni mogel počakati. Ali pa bodo rekli: Nekdo drug je bil. In jaz to vem: Nekdo drug je bil. To boli! To boli! Moj Bog, to boli! Kaj ljudje govorijo sicer ni pomembno. Ampak, Marija! Torej ljubi nekoga drugega!

Trenutek tihote – hodi po odru sem in tja.

Ona torej ljubi nekoga drugega. Moj Bog! In, če tega drugega ljubi *(z glasom polnim grenkobe)* naj ga tudi ima. Dobro! Dal ji bom ločitveno pismo. To lahko opraviva sama, brez posredovanja duhovnika. Dal ji bom ločitveno pismo in ona bo prosta. Tako piše v postavi. Dobro torej: Dal ji bom ločitveno pismo,... ločitveno pismo. S tem bova razvezana. To je mogoče, saj še nisva niti pričela živeti skupaj. Po tem bo veljala kot neporočena. Odpustil jo bom. Moj Bog!

Jožef se uleže na skromno ležišče, pa prav kmalu spet dvigne glavo in glasno zakliče: Marija!

Pojavi se Angel, obsijan z lučjo ter resno, mirno in odločno reče:

ANGEL: Jožef! Jožef, sin Davidov! Vzemi Marijo, svojo ženo k sebi, na svoj dom. Otrok, ki ga pričakuje je od Svetega Duha!

Svetloba ugasne in Angel izgine.

JOŽEF: *(se na ležišču vzravna)* Saj to, *(trenutek tihote)* saj to je bil vendar Božji poslanec, Božji sel! Bil je celo eden izmed pomembnih. Prav takšen je bil kot tisti, ki je prišel k Abrahamu, ko je ta hotel žrtvovati Izaka. K Abrahamu je prišel zadnji trenutek. Tudi k meni je prišel zadnji trenutek. Otrok je od Svetega Duha! Duh je lebdel nad vodami. Tako pravi psalm: Poslal si svojega Duha, ki bo vse prenovil. Tvoj Duh! Sveti Duh! Jaz tega sicer ne razumem. Toda vem, da je bil to Božji poslanec. Čutil sem njegovo prisotnost. Bil je velik, mnogo večji od mene in mogočen. In govoril je z menoj kot s svojim malim bratom.

ČETRТА SLIKA:

JOŽEF: Marija! *(trenutek tihote)*

MARIJA: Jožef?

JOŽEF: *(obotavljajoče)* Marija, jaz... jaz sem ti hotel nekaj reči.

MARIJA: *(ga vprašujoče pogleda)* Jožef?

JOŽEF: *(besede kar vrejo iz njega)* Marija, sram me je! Dvomil sem vate. Zelo mi je žal. Toda, saj vendar nisem mogel vedeti. Sedaj pa je bil tu veliki poslanec in... in zdaj vse vem Marija.

MARIJA: *(mirno, vprašujoče)* Veliki poslanec?

JOŽEF: Ja! Bil je tako mogočen in istočasno zelo dobrohoten. Z menoj je govoril kot s svojim malim bratom. Dejal je: „Otrok je od Svetega Duha.“

MARIJA: Tudi meni je rekel isto. Oglasil se je namreč tudi pri meni.

JOŽEF: *(po krajši tišini)* Ti torej nosiš otroka, ki prihaja od Boga. Zdaj torej pripadaš Njemu in tako naj tudi ostane. Hotel sem se ločiti od tebe, toda poslanec je dejal, naj te vzamem k sebi kot svojo ženo. Toda to ničesar ne spremeni. Ti pripadaš Njemu. Jaz pa..., jaz pa bom skrbel za Vaju oba. Otrok končno potrebuje tudi hrano.

MARIJA: Otrok potrebuje očeta. Otrok potrebuje nekoga, ki ga vzame v naročje. Otrok potrebuje nekoga, komur lahko reče „Abba“ - „Očka.“ In potrebujem te tudi jaz. Potrebujem nekoga, ki je ob meni, kadar sem osamljena. Potrebujem nekoga, ki stopa ob meni, kadar mi je težko imeti edino le Boga. Potrebujem nekoga s katerim se lahko pogovarjam o stvareh, ki

me mučijo. Potrebujem nekoga, ki je ob meni takrat, ko Bog molči, ko mi ničesar več ne sporoča in ko me zagrinja mrak. Potrebujem nekoga, ki mu morem nuditi svojo gospodinjsko pomoč. Potrebujem nekoga, ki se vrne z dnevnega dela in je lačen. Potrebujem te, Jožef. Želim stopati ob tebi. In potrebujem nekoga, ki moli z menoj k Bogu mojega otroka. Potrebujem nekoga, s katerim sva eno v ljubezni do Boga, ki nama je blizu v našem otroku. Mojemu Bogu pripadam. Da, ostajam devica. Vendar te potrebujem, Jožef, moj mož!

JOŽEF: Na obali jezera včasih vidimo v vlažnem pesku stopinje. Včasih tudi vidimo, kako dve sledi potekata druga ob drugi. Kaj nam pripovedujeta ti dve sledi? Vidimo, da sta dva stopala drug ob drugem, pa vendar je bil med njima nek razmik. Razberemo lahko tudi, da ta dva, ki sta tam stopala, spadata skupaj.

MARIJA: Da, Jožef! Midva spadava skupaj!

1. VRATA SO ODPRTA: Slediti svojemu hrepenenju vključuje predvsem molitev in darovanje.

2. Gospod, četudi padem v temino noči, me boš Ti nežno ujel v svojo rešilno roko.

3. Da, prav to bom tvegala, ta odločilni korak zaupanja. Ta padeč v temino noči brez dvomov in vprašanj.

2. Prepustil se bom padcu in Ti ob tem slepo zaupal saj vem, naj se zgodi karkoli, ostajam Tvoj otrok.

3. Da, hodil bom brez varovalnih ograj in brez rešilnega pasu. Sedaj vem, da bom rešen. Pristal bom v Tvojih rokah in v Tvojem naročju.

1. VRATA SO ODPRTA: Tu je moj dom, tu lahko padem brez strahu.

2. Tu lahko odkrijem, kaj je moje poslanstvo v življenju.

1. Le tu lahko vse v meni spremenim v dar za druge.

3. Marija, Ti si se takrat 18. oktobra 1914, skrbno zavzela za želje in prošnje patra Kentenicha in njegovih dijakov. In uresničile so se besede iz Schönstattske Ustanovne listine:

4. „Ko je Peter na gori Tabor videl Božje Veličastvo je vzneseno vzkliknil: ‚Dobro je biti tukaj. Napravimo tu tri šotore!‘ Pogosto se spomnim teh besed in ob tem sem se že mnogokrat vprašal: Zakaj pa ne bi tudi naša kongregacijska kapelica, postala naša gora Tabor na kateri bi se razglašalo Marijino Veličastvo? Brez dvoma ne moremo napraviti večjega apostolskega dejanja, ne moremo zapustiti našim naslednikom dragocenejši dote kot, da pripravimo našo Zapovednico in Gospo do tega, da tu na poseben način vzpostavi svoj prestol in od tu deli svoje zaklade in svoje čudeže milosti.“ *Ustanovna listina 7*

3. Marija, pred teboj stojimo z našo odgovornostjo za jutrišnji dan... V sebi nosimo zmožnost in moč za oblikovanje bodočnosti. Pred Teboj stojimo z našimi omejitvami, z našimi vprašanji

in iskanji, z našim strahom in negotovostjo. K Tebi prihajamo z našim hrepenenjem po Bogu, po Njem, ki je Luč, Pot in Resnica.

1. VRATA SO ODPRTA: Marija, vidim Te v tisti daljni noči, v kateri je svet klical po odrešenju. Gospod Te je tedaj izbral za mater svojega Sina in v Tebi je zorelo Zveličanje Sveta.

2. Marija, vidim Te v noči, ko je Tvoj Sin deloval med ljudmi. Jezus še ni delal čudežev, a Ti si že vedela: Iz vode bo nastalo vino.

1. Marija, vidim Te v noči, ko je Jezus umrl na križu. Gospod se je ozrl nate in iz smrti je vzkliko življenje. Tvoja zvestoba je ostala neomajna.

2. Marija, vidim Te v noči, ko prosiš, da pride Tolažnik Sveti Duh. Gospod bo po Njem ostal med nami v vseh časih. Tvoje zaupanje izbriše vse dvome.

3. Ob praznovanju svojega 73. rojstnega dne je naš ustanovitelj pater Kentenich takole govoril Schönstattskim skupnostim:

4. „Ob tem se nehote vprašujem: Kaj je bilo torej tisto poslanstvo, ki mi je bilo naloženo, da ga izpolnim v življenju. Ko ob tem pomislim na svetega Pavla, smem reči: Moje poslanstvo je bilo in je, govoriti svetu o Marijini skrivnosti! Moja naloga je posredovati današnjemu svetu sporočilo o Božji Materi, razlagati Njeno stalno vlogo So Odrešiteljice. V vseh časih prispeva svoj delež Zveličarjevemu odrešilnemu delu in nastopa kot Srednica vseh milosti. Je Mati s posebnim poslanstvom, ki ga iz Schönstattskega svetišča posreduje v in za današnji čas! Ljuba moja Schönstattska družina! Smem reči, da ste prav vsi soudeleženi pri tem mojem poslanstvu. Le-to ni naloženo le na moja pleča, marveč na ramena vseh Schönstattskih otrok.“

III. PRIČEVANJE O ZAVEZI LJUBEZNI:

IV. SKLENITEV ZAVEZE LJUBEZNI:

4. VRATA SO ODPRTA: Za Zavezo ljubezni s Teboj! Tam, kjer se naša šibkost povezuje s Teboj, se krepí vera. Tam, kjer se naše iskanje združi s Tvojo potjo, najdemo Kristusa, ki je naš cilj. Tam, kjer naše znanje in neznanje, naše moči in naše šibkosti, naše veselje in naš strah postanejo dar zate, vstopi v naše življenje Božja milost.

Ljuba Mati Trikrat Čudovita, Kraljica in Zmagovalka iz Schönstatta! Danes smo prispeli semkaj, da bi se povezali s Teboj in z milostjo, ki izhaja iz tega posvečenega kraja.

1. Ti gledaš na nas in poznaš našo notranjost. Da, Božja Mati, povezani s Teboj verujemo kakor si Ti verovala!

2. S Teboj hočemo ljubiti!

1. S Teboj živimo upanje!

4. Tebi se podarjamo, Tebe potrebujemo!

Vsi govorniki hkrati: Nič brez Tebe, ničesar brez nas !

3. Povezani z našim očetom in ustanoviteljem patrom Kentenichom želimo danes s Teboj skleniti Zavezo ljubezni:

Preberejo se imena. Najprej zakonci ali družine, nato matere, žene, možje, mladinci, otroci.

Posamezniki pristopijo k oltarju in citirajo svojo (formalno) posvetilno molitev, nato izmolijo v tihoti svojo osebno posvetilno molitev. Na koncu prejme vsak podobo Matere Trikrat Čudovite, Kraljice in Zmagovalke iz Schönstatta.

SESTRA M. RAMONA: V imenu naše Matere Trikrat Čudovite, Kraljice in Zmagovalke iz Schönstatta in v imenu našega očeta in ustanovitelja patra Jožefa Kentenicha, sprejemam vašo posvetitev. S to svojo posvetitvijo ste postali del ustanovitvene generacije Slovenske Schönstattske družine.

Če ostanemo zvesti naši Zavezi ljubezni in bomo Božji Materi vedno znova prinašali naše prispevke v „Zaklad milosti“, smemo biti popolnoma gotovi, da bomo opirajoč se na Njeno roko dosegli cilj našega življenja. Zvestoba za zvestobo, ljubezen za ljubezen!

„Trdno verjamem, da se ne bo nikoli izgubil, kdor ostane zvest svoji posvetitvi Mariji“.

pater Jožef Kentenich

3. Marija, kakor svetloba počasi predira temino in se razširja, tako tudi Ti pošlji nas, da postanemo prinašalci luči.

4. „**Ite et incendite mundum!**“ Tako nam kliče pater Kentenich. „**Pojdite torej in razvnemite svet!**“ Kjerkoli stojimo ali hodimo! Iz nas naj se razširja pravi požar ljubezni. Luč, toplina, žar! Ne z pridiganjem – Ite et incendite mundum! In s čem naj zanetimo, vnamemo? Ne z vsiljivim govorjenjem. Torej, kako? Z vsem našim bitjem. **S tem, da bo vidno, kako smo mi v sebi prepričani in prežarjeni z nadnaravnim.**“ (*pater Jožef Kentenich v Milwaukeeju, ZDA*)

3. Ljuba Mati Božja! Blagoslovi nas in nas pošlji! Daj nam moč, da bomo z vsem našim bitjem živi zgledi Božje navzočnosti. Naj bomo priče, da smo Tvoji otroci in pričevalci, da je Jezus Kristus resnična Luč tudi za današnji čas. Tvoji priprošnji zaupno izročamo nas same in vse ljudi, s katerimi smo skupno na poti in za katere se Ti želiš po nas posebej zavzeti.

Blagoslov:

Pesem: Schönstattska himna: „*S svojim plaščem na nas ogrni...*“